

Forveien havde givet ham Båndrebog, og ladet ham gaae. Der er i hele denne Sag, for at jeg skal sige det med saa Ord, en forunderlig Forvandling af en Politisag til en Fattigsag.

Svad selve Resolutionen angaaer, da skal jeg, skjøndt jeg ikke er lovhindig og altsaa maa ssee ikke turde udtale min Mening om Sagen, dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg tvivler meget stærkt paa, at den er lovhjemlet. Jeg tror ikke, at de Udtryk i Plakaten: Der, hvor en Person er „befunden trængende“, i dette Tilfælde kunne anvendes paa Anholdelsescommunen; det er imidlertid en Bisag, det er naturligviis ikke min Fortolkning af Plakattens Ord, det kommer an paa, men det er Indenrigsministerens — og hans Fortolkning er ganske modsat min — ja! hans Fortolkning er i Grunden i dette Tilfælde en Lov, thi det er bekjendt nok, at der holdes for, at i Fattigsager er der ingen Recurs til Domstolene, og selv om der i dette Tilfælde skulde af en eller anden særegen Grund kunne ssee Recurs til Domstolene, vilde det være høist tvivlsomt, hvorledes Dommen der vilde falde ud. Men netop fordi det er saaledes, kan det ikke vedblive at gaae paa denne Maade. Det er to høist beklagelige Følger, der komme frem af en saadan Afgjørelse. Den ene Følge er Faren for den offentlige Sikkerhed. Netop i en Tid som denne, hvor vi her i Danmark lukke op for Alle, der ville ind, medens vi have den største Vanskelighed ved at blive af med dem igjen, og faae dem ud over Grændserne, maae vi være ganske anderledes varsomme hermed end ellers, og jeg er overbevist om, at der vil være meget saa Sognefogder her i Landet, som naar de bleve bekjendte med en saadan Resolution, ikke vilde lade sig affkræfte fra at optage saadanne Personer, saa vi kunne vente at faae hele Landet opfyldt med Vagabonder. Naar det ikke var en saa alvorlig Sag for mig, vilde jeg sige, at det næsten er komist at ssee af Motiverne til Plakaten af 28de December 1827, at de netop udtale, at skjøndt Lovgiveren slet ikke tvivler paa, at alle Sognefogder og Retsbetjente nok vilde gjøre deres Pligt med at paagribe Folk og desl., saa udlover Plakaten 72 §. til yderligere Opmuntring for dem til at gjøre

det. Jeg tror ikke at behøve at commentere videre over dette Misforhold imellem Plakattens Hensigt og dens Anvendelse. Den anden beklagelige Følge, som Afgjørelsen har, er, at den maa bidrage til at virke nedbrydende paa Folkets Retsfølelse, nedbrydende paa Folkets Agtelse for og Tillid til Dyrigheden. Selv om alle Landets Jurister vilde bevise en jævn Almuesmand med god naturlig Forstand; at saaledes var det Rette, vilde han dog aldrig kunne overbevises om det. Han vil da blive ved at sige, at det er Uret, at medens saa mange Communer ikke gjøre deres Pligt, men snarere skubbe fra sig ved enhver Leilighed, skulde de Communer, der gjøre deres Pligt, føleligt straffes derfor af Dyrigheden. Derfor er det ikke blot en Forespørgsel, men jeg kan gjerne sige en Bøn paa Manges Begne, jeg retter til den ærede Indenrigsminister, om han vil tage denne Sag alvorligt under Overveielse og ved et Lovudkast ssee at sflaffe os en bedre Indretning. Ved hvilke Midler dette skal bevirkes, skal jeg ikke angive, thi det forstaaer den ærede Minister meget bedre end jeg.

Indenrigsministeren ad interim:

Uagtet jeg med megen Opmærksomhed har fulgt den ærede Forespørger, har det dog været mig aldeles umuligt at opfatte, hvad det egentlig var, han anskede over, hvilke de Grunde vare, hvorpaa han støttede sin Formening om, at Resolutionen var urigtig. Jeg vil derfor oplyse Sagen uden Hensyn til den af ham anstillede Kritik, da han egentlig ikke har anstillet nogen saadan. Jeg maatte efter den Form, hvori Forespørgselen er stillet, og hvori det er udtalt, at det er ved Ministeriets Fortolkning af en Placat, at Landets Sikkerhed er udsat for Fare, dog have ventet, at han vilde have vlist, hvorledes denne Resolution skulde have været, og hvorfor den skulde have været anderledes. Sagen har jo to Sider, deels en Kritik af Indenrigsministeriets Resolution og deels Dnsket om at faae en Forandring i den bestaaende Lovgivning. Den ærede Rigsdagsmand anførte, at Erstatningen var ansat til 72 §. i den af ham omtalte Placat af 1827; heri kan jeg ikke give ham Ret. Godtgjørelsen i Placaten af 1827 er ikke 72 §., men